

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/80/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200140
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200140.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: Z.O.GROUP s.r.o., IČO : 44 063 822, Švabinského 13, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Miroslav Belica, Štefánikova trieda 79, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/19661-123190/2011/993415-r zo dňa 30. novembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 26/2012-33 zo dňa 11. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k 1S 26/2012-33 zo dňa 11. apríla 2013, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.: I/222/19661-123190/2011/993415-r zo dňa 30. novembra 2011. Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer č. 604/230/144116/11/Mich zo dňa 27. septembra 2011, ktorým Daňový úrad Bratislava V. vyrubil žalobcovi podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b/ bod I. zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 vo výške 24.897,11 Eur.

Krajský súd v odôvodnení poukázal na to, že žalobca ako daňový subjekt bol povinný správcovi dane preukázať, že zdaniteľné obchody tak, ako sú deklarované v podanom daňovom priznaní za kontrolované zdaňovacie obdobie prijal, čo v uvedenom prípade nebolo žalobcom ako platiteľom v priebehu výkonu daňovej kontroly preukázané.

Po preskúmaní predmetného rozhodnutia súd konštatoval, že neboli zistené žiadne porušenia zásad daňového konania, pričom daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihládol na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo. Správne tiež poukázal na judikatúru súdneho dvora, v súlade s

ktorou aj rozhodol. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu v súlade s § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie.

Namietal, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, nakoľko z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že prvostupňový súd sa stotožnil s obsahom administratívneho spisu, pričom si osvojil tam zistený skutkový stav a právne závery a právne posúdenie veci. Žalobca má zato, že žalovaný a ani prvostupňový súd sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s dôvodmi uvedenými v žalobe a to, konkrétne porušením práva daňového subjektu garantovaného § 15 ods. 5 písm. e/ zákona NR SR, číslo 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 511/1992 Zb.), podľa ktorého má daňový subjekt počas daňovej kontroly okrem iných práv aj právo klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní. Z administratívneho spisu je zrejmé, že v konaní bolo vypočutých viacero osôb - všetky však bez prítomnosti žalobcu, bez možnosti konfrontácie, čo výrazne zúžilo právo daňového subjektu uplatniť svoj vplyv na výsledky dokazovania.

Na podporu svojich tvrdení žalobca uvádza Nález ústavného súdu SR sp. zn. : III ÚS 153/2007.

Uviedol, že prvostupňový súd v odôvodnení ďalej konštatuje, že z dôvodu, že žalobca v priebehu výkonu daňovej kontroly nepreukázal oprávnenosť uplatneného práva na odpočítanie dane, správca dane v rámci kontroly vzal do úvahy výpovede svedkov, na strane druhej sa avšak súd opomenul vyporiadať s porušením práva daňového subjektu byť prítomný pri výsluchu a klásť takémuto dodávateľovi (svedkovi) otázky.

Správca dane pri dokazovaní nemal postupovať tak, že využije jednotlivé dôkazné prostriedky spôsobom, že navodí stav, v ktorom nie je potrebné vypočuť konkrétnu osobu ako svedka v konaní, nakoľko túto osobu vypočuje v inom, samostatnom konaní, pričom dotknutý daňový subjekt o takomto výsluchu neinformuje (ani nemusí nakoľko nie je účastníkom tohto konania) a v prejednávacom konaní využije zápisnicu o tomto úkone ako listinný dôkaz. Takýmto svojím postupom odníme žalobcovi jeho právo klásť svedkovi otázky a de facto teda možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv. Takto vykonané dokazovanie postráda atribúty zákonnosti. Voľná úvaha správneho orgánu pri voľbe vykonania dôkazov ho však nezbaňuje povinnosti riadne zistiť skutkový stav a to minimálne v rozsahu potrebnom na vydanie rozhodnutia, o čom svedčí aj judikát Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sž 124/01, 7Sž 131-137/01.

Adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k zakúpeniu stavebného materiálu, mal byť predovšetkým podrobný výsluch konateľov žalobcu (kontrolovaný daňový subjekt), prípadne ďalších zamestnancov žalobcu na okolnosti, kedy došlo k zakúpeniu tovaru a platbe. Podľa obsahu výsluch a jeho hodnotení v intenciách ust. § 2 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov bude treba zvážiť, či neprichádza do úvahy konfrontácia s predávajúcimi, u ktorých bolo vykonané miestne zisťovanie. Až po vykonaní dôkazov v naznačenom smere bude môcť správca dane zvážiť, či neprichádza do úvahy ďalšie dokazovanie.

Žalobca poukázal nato, že pri hodnotení dôkazov žalovaný ani súd prvého stupňa nebral do úvahy skutočnosť, že nadmernému odpočtu na jednej strane zodpovedá povinnosť daň zaplatiť na strane druhej. Práve z tohto dôvodu by bolo viac ako vhodné umožniť žalobcovi klásť svedkom otázky, resp. vykonať následne ich konfrontáciu o to viac, že všetci „svedkovia“ sú obvinení z ekonomickej kriminality.

Napokon namietal, že žalobca nepredložil žiadne doklady (účtovné, daňové) a to na základe negatívnej odpovede OČTK na súčinnosť daňového úradu. Konateľ žalobcu bol počas priebehu celej kontroly vo väzbe (kolúzne) a teda nemohol v žiadnom prípade predkladať v daňovom konaní požadované doklady. Je pravda, tak ako to tvrdí aj súd prvého stupňa, že mohol tak urobiť prostredníctvom svojho obhajcu,

ale skutkové okolnosti toto znemožnili. V tejto súvislosti poukázal na to, že sa jedná o osobu podnikajúcu v obci Svätoplukovo v medzinárodnej nákladnej doprave (viac ako 50 ťahačov) a súčasne bol vo väzbe konateľ (syn) jeho matka i sestra, pričom jediný jeho otec bol na slobode, tento však počas trvania väzby zahynul pri dopravnej nehode. Obhajca reálne nemal šancu dostať sa do priestorov žalobcu (sídlo v Bratislave), nehovoriac o tom, že OČTK zaistil účtovníctvo tak, že do zápisnice uviedli, že sa jedná napr. o zelený šanon s označením V., počet listov 395 ks - bez akejkoľvek inej špecifikácie. Na skutočnosť, že doklady ku kontrole nie sú kompletne poukazoval aj konateľ žalobcu už počas výkonu kontroly a tieto vyjadrenia sú aj v spise. Za tohto stavu bolo nemožné predložiť požadované doklady pre účel vykonávanej kontroly.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zastáva názor, že Krajský súd v Bratislave rozhodol správne, keď konštatoval, že neboli zistené žiadne porušenia zásad daňového konania, pričom daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihliadol na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk.

Najvyšší súd SR (ďalej aj „najvyšší súd“) z obsahu súdneho spisu ako aj z administratívneho spisu žalovaného mal za preukázané, že žalovaný rozhodnutím č. I/222/19661-123190/2011/993415-r zo dňa 30. novembra 2011 potvrdil dodatočný platobný výmer č. 604/230/144116/11/Mich zo dňa 27. septembra 2011, ktorým Daňový úrad Bratislava V. vyrubil žalobcovi podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b/ bod I. zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 vo výške 24.897,11 Eur. Správca dane na základe oznámenia o výkone daňovej kontroly č. 604/321/41426/2011/Cib zo dňa 31.3.2011 vykonal za zdaňovacie obdobie november 2010 u žalobcu daňovú kontrolu. Daňová kontrola bola vykonávaná v rozsahu, ktorý bol nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa citovaného ustanovenia a podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. V priebehu výkonu daňovej kontroly správca dane zistil, že žalobca za zdaňovacie obdobie november 2010 podal dňa 8. septembra 2010 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, v ktorom deklaruje v riadku 21 odpočítanie dane za prijaté zdaniteľné obchody v celkovej sume 24.897,11 Eur.

Žalobca v priebehu výkonu daňovej kontroly nepredložil žiadne doklady, a preto ho správca dane vyzval výzvou č. 604/321/111240/2011/Cib zo dňa 24. júna 2011 na predloženie dokladov za zdaňovacie obdobia január, február, apríl až december 2010. Výzva bola doručená dňa 12. júla 2011. Žalobca napriek výzve správcu dane požadované doklady na výkon kontroly nepredložil a ani neoznámil správcovi dane dôvody ich nepredloženia.

Správca dane v procese dokazovania podľa § 32 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov listom č. 604/321/42690/2011/Cib zo dňa 5. apríla 2011 požiadal Prezídium PZ ÚBOK, Oddelenie finančnej polície (ďalej len OČTK) o zaslanie zaistených dokladov za zdaňovacie obdobia január, február, apríl až december 2010. Z odpovede správca dane zistil, že medzi zaistenými dokladmi sa doklady k prijatým zdaniteľným obchodom deklarovaným v podanom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie november 2010 nenachádzajú. Z dôvodu, že žalobca v priebehu výkonu daňovej kontroly nepreukázal oprávnenosť uplatneného práva na odpočítanie dane vo výške 24 879,11 Eur, správca dane v rámci daňovej kontroly pri hodnotení dôkazov využil doklady a písomnosti zo spisu žalobcu a na jej výpovede svedkov, ktoré boli získané v rámci procesu dokazovania v priebehu výkonu daňových kontrol u daňového subjektu Autodoprava Marián Zorko, s.r.o.

Správca dane vychádzal pri vydávaní predmetného rozhodnutia zo skutočností, ktoré boli zistené v rámci procesu dokazovania ako aj z výpovedí svedkov, ktoré sú zdokumentované:

- v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 604/321/37488/2011/Cib zo dňa 24. marca 2011, spísanej z výsluchu svedka C., ktorý poprel uskutočnenie zdaniteľných obchodov,
- v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 604/321/41108/2011/Cib zo dňa 31. marca 2011, spísanej z výsluchu svedka C., ktorý poprel uskutočnenie zdaniteľných obchodov,
- v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 615/320/19004/2011/Kriz zo dňa 6. mája 2011, spísanej s H., ktorý poprel uskutočnenie zdaniteľných obchodov,
- v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 609/320/12756/2011/Raž zo dňa 30. marca 2011, spísanej Daňovým úradom Senec, s konateľkou spoločnosti MZ-REAL, s.r.o. K., ktorá poprela uskutočnenie zdaniteľných obchodov,
- v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 609/320/12757/2011/Raž zo dňa 30. marca 2011 spísanej Daňovým úradom Senec s konateľkou spoločnosti MZ-REAL, s.r.o. K., ktorá poprela uskutočnenie zdaniteľných obchodov,
- v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 827/320/14685/2011/Hus zo dňa 22. marca 2011 spísanej Daňovým úradom Nitra II. s konateľom spoločnosti Penton s.r.o. s W., ktorý poprel uskutočnenie zdaniteľných obchodov,
- v zápisnici o ústnom pojednávaní z výsluchu svedka č. 604/321/ 48824/2011/Cib zo dňa 14. apríla 2011 s V., splnomocnenou zástupkyňou spoločnosti Autodoprava Marián Zorko, s.r.o.
- v zápisnici o ústnom pojednávaní o výsluchu svedka č. 604/321/ 48825/2011/Cib zo dňa 14. apríla 2011 s N., ktorá vypovedala u správcu dane ako bývalá splnomocnená zástupkyňa spoločnosti Z.O. Group s.r.o.
- z písomnej svedeckej výpovede P., evidovanej pod číslom 321/10175/2011 zo dňa 15. apríla 2011, ktorá poprela uskutočnenie zdaniteľných obchodov.

Ďalej žalovaný vychádzal zo svedeckých výpovedí konateľov spoločností, ktoré mali spolupracovať so spoločnosťami p. V. a p. V.. Správca dane vyhodnotil získané dôkazy v tom smere, že zdaniteľné obchody, z ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane sa neuskutočnili, k dodaniu tovaru neprišlo, pretože v daných obchodných transakciách išlo len o fakturovanie zdaniteľných obchodov bez reálneho dodania.

Správca dane pri hodnotení dôkazov vzal do úvahy okrem vyššie uvedených svedeckých výpovedí aj informácie z kontrolných zistení z daňových kontrol za ostatné obdobia roka 2010 a z dožiadaní iných daňových úradov, ktoré sa týkali obchodných transakcií medzi spoločnosťami Autodoprava Marián Zorko, s.r.o., SCE Trade, s.r.o., A.M.K. Trans s.r.o., MZ Real, spol. s r.o., Z.O. Group s.r.o., Fenox s.r.o., Mária Zorková Autodoprava s.r.o. a ďalších spoločností (zapojených v reťazových obchodných transakciách), ktoré sú uvedené v protokole o daňovej kontrole, ako aj v odôvodnení dodatočného platobného výmeru. Na základe uvedených skutočností správca dane uplatnené právo na odpočítanie dane v celkovej výške 24 897,11 Eur za zdaňovacie obdobie november 2010 žalobcovi neuznal.

V zmysle ust. § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov správca dane hodnotí dôkazy podľa jeho úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. V zmysle ust. § 2 ods. 6 citovaného zákona pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 v nadväznosti na ust. § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov právo na odpočítanie dane z tovarov a služieb vzniká platiteľovi v deň, keď pri tejto službe vznikla daňová povinnosť, pričom daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby. To znamená, že právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ. Preukázanie tejto skutočnosti je v zmysle ust. § 29 ods. 8 zákona

č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov povinnosťou daňového subjektu a jej splnenie podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov potom hodnotí daňový orgán.

Podľa ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa platnej legislatívy platiteľ dane má nárok na odpočet dane iba vtedy, ak splnenie všetkých podmienok stanovených v zákone č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, preukáže. Žalobca bol povinný správcovi dane preukázať, že zdaniteľné obchody, tak ako sú deklarované v podanom daňovom priznaní za kontrolované zdaňovacie obdobie prijal, čo v uvedenom prípade aj podľa názoru najvyššieho súdu nebolo platiteľom (žalobcom) v priebehu výkonu daňovej kontroly preukázané.

Najvyšší súd SR v prvom rade konštatuje správnosť skutkových zistení krajským súdom a správne a podrobné vyvodenie dôvodov rozhodnutia krajského súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a na doplnenie uvádza nasledovne :

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že žalovaný ani prvostupňový súd sa žiadnym spôsobom nevyporiadali z dôvodmi uvedenými v žalobe a to konkrétne porušením práva daňového subjektu garantovaného § 15 ods. 5 písm. e/ zákona NR SR č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého má daňový subjekt počas daňovej kontroly, okrem iných práv aj právo klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní.

Táto jeho námietka nie je opodstatnená, pretože z pohľadu daňového procesu sa sám žalobca (p. V., ktorý bol konateľom spoločnosti Z.O.GROUP, s.r.o. - žalobcu od 11. apríla 2008 do 2. mája 2012, od 30. apríla 2012 až doteraz je zapísaný ako konateľ spoločnosti J.) ukrátil o svoje právo konať v danej veci aj podľa odvolacieho súdu ospravedlnením nemôže byť ani fakt, že žalobca bol v čase daňovej kontroly vo výkone väzby, pretože tento mal možnosť zvolenia si právneho zástupcu pre administratívne konanie, avšak toto právo v priebehu daňovej kontroly nevyužil.

K tvrdeniu žalobcu, ktoré neuviedol ani v odvolaní a ani v podanej žalobe a to, že daňový subjekt (žalobca) nemohol klásť svedkom otázky, najvyšší súd uvádza, že konatelia dodávateľských spoločností v daňových konaniach konali ako účastníci daňového konania, ktoré vykonávali miestne príslušné daňové úrady. Svedkom môže byť len osoba, ktorá v prejednávanej daňovej veci nie je v pozícii daňového subjektu. Daňové úrady, ktoré preverovali a zisťovali skutkový stav u dodávateľských spoločností, boli v daných prípadoch v postavení miestne príslušných správcov dane týchto spoločností a daňové subjekty (dodávatelia) boli v predmetných konaniach (v daňových kontrolách, resp. miestnych zisťovaniach) v postavení miestne príslušných daňových subjektov a nie v postavení svedkov. Ako svedok v danom prípade vypovedala len p. F. (osoba personálne prepojená s konateľom spoločnosti, ktorá vyhotovovala za žalobcu faktúry a spracovávala mu aj účtovníctvo podľa jeho pokynu). Svedeckú výpoveď menovanej hodnotil správca dane vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi a pritom prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré vyšli v danom prípade najavo. Zo svedeckých výpovedí, ako aj z vyjadrení konateľov spoločnosti k činnosti spoločností, ktoré mali spolupracovať so spoločnosťami p. V. a p. V., aj najvyšší súd vyhodnotil získané dôkazy v tom smere, že zdaniteľné obchody, z ktorých si platiteľ uplatnil právo na odpočítanie dane, sa neuskutočnili, k dodaniu tovaru neprišlo, pretože v daných obchodných transakciách išlo len o fakturovanie zdaniteľných obchodov, bez reálneho dodania.

Nie je opodstatnená námietka ani žalobcu, že z dôvodu väzby nemohol v daňovom konaní prekladať požadované doklady a to ani prostredníctvom svojho obhajcu, keďže to znemožnili skutkové okolnosti.

Správca dane v priebehu výkonu daňovej kontroly požiadal Žiadosťou o doručenie úradnej písomnosti číslo 604/321/111242/2011/Cib zo dňa 24. júna 2011, Ústav na výkon väzby Leopoldov o doručenie úradnej písomnosti - Výzvy na predloženie dokladov č. 604/321/111240/2011Cib zo dňa 24. júna 2011,

štatutárnemu zástupcovi spoločnosti Z.O.GROUP, s.r.o. p. V. Predmetná výzva bola menovanému doručená dňa 12. júla 2011. I napriek doručenej výzve daňový subjekt požadované doklady nepredložil, ani ich predloženie žiadnym spôsobom nezabezpečil.

Najvyšší súd SR zastáva názor, že ak mal alebo má daňový subjekt vedomosť o tom, kde sa všetky doklady spoločnosti nachádzali, či nachádzajú, mal možnosť tieto doklady zabezpečiť a predložiť ich správcovi dane prostredníctvom svojho právneho zástupcu, resp. tretej osoby, čo v danom prípade daňový subjekt neurobil.

K tvrdeniu žalobcu, že mu bolo odňaté právo vyplývajúce z ust. § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a upozornil správny orgán, že bez súčinnosti OČTK nemôže sám predložiť doklady, žalovaný uvádza, že správca dane v rámci výkonu daňovej kontroly konal v súčinnosti OČTK, čoho dôkazom je list správcu dane č. 604/321/42690/2011/Cib zo dňa 5. apríla 2011 a odpoveď evidovanú pod č. ČVS: PPZ-327/BOK-ZA-2010, ktorej prílohu tvorili došlé a vyšlé faktúry za zdaňovacie obdobie január, február, máj, jún, júl, október, november, december 2010 a január a február 2011.

Žalobca i napriek tomu, že mu zamestnanci správcu dane umožnili v priebehu ústneho pojednávania v priestoroch Ústavu na výkony väzby v Leopoldove, nahliadnuť do dokladov spoločnosti Z.O.GROUP, s.r.o., ktoré si správca dane zabezpečil v súčinnosti OČTK, nevyužil svoje právo a súčinnosť pri zisťovaní skutkového stavu so správcom dane odmietol (Zápisnica o ústnom pojednávaní č. 604/321/140963/2011/Cib zo dňa 25. augusta 2011), čo zdôvodnil tým, že: „bez svojho právneho zástupcu nebude nič podpisovať ani sa vyjadrovať, do dokladov nahliadať nebude“ a požiadal o zavolanie strážnika a z miestnosti, kde prebiehalo ústne pojednávanie, odišiel.

K námietke žalobcu, že „obhajca reálne nemal šancu dostať sa do priestorov žalobcu, nehovoriac o tom, že OČTK zaistili účtovníctvo tak, že do zápisnici uviedli, že sa jedná napr. o zelený šanon s označením V., počet listov 395 ks - bez akejkoľvek špecifikácie“ najvyšší súd uvádza, že v danom prípade správca dane vykonával daňovú kontrolu v spoločnosti Z.O.GROUP, s.r.o. a nie u daňového subjektu V., a preto jeho tvrdenie považuje za neadekvátne.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu zo spisového materiálu vyplýva, že v priebehu výkonu daňovej kontroly správca dane neuprel žalobcovi žiadne právo vyplývajúce z ust. § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov a zároveň správca dane vytvoril žalobcovi dostatočný časový priestor na preukázanie skutočností, ktoré by mali vplyv na správne určenie dane, čo žalobca nevyužil, pretože v rámci daňovej kontroly pri zabezpečovaní dokladov nebol súčinný a požadované doklady i napriek výzve správcu dane, nezabezpečil.

Najvyšší súd SR s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250a ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov tohto konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.